

РЕШЕНИЕ

№ 2300

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: А. Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря СИМОНА Н. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100509376 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ответника в първоинстанционното производство Столична община срещу решение № 20089906/08.05.2023 г. по гр.д. № 31501/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 161 с-в, с което е признато за установено между страните на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че ищецът Б. Г. А. е собственик на основание изтекла придобивна давност в периода в периода 1996 г.–04.06.2019 г. на недвижим имот с кадастрален идентификатор 68134.619.9094 (предходен идентификатор 68134.619.1027) с площ 780,00 кв.м., по предходен план-имот с пл.№ 1027, кв.8, парцел II-за ЖС, по плана на гр. София, местност “Левски - Зона В”.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания за недопустимост и неправилност на постановеното първоинстанционно решение. Сочи се, че съдът се е произнесъл плюс петитум, като не е съобразил, че в исковата молба е посочен друг кадастрален идентификатор на имота, а вещ със сочения от ищеца кадастрален номер не съществува. Алтернативно намира, че съдът не се е произнесъл по целия спорен предмет, като е следвало да постанови и отхвърлителен диспозитив по отношение на онази част от имота, за която е установено, че е отчуждена за улица и е със статут на публична общинска собственост.

По същество на спора, се сочи, че съдът е достигнал до законосъобразния извод, че процесният недвижим имот, отчужден за

държавни нужди пред 1989 г., е станал частна общинска собственост по силата на закона. Погрешно обаче съдът е приел, че имотът е придобит по давност от ищеца чрез упражнявано от него недобросъвестно владение. Намира, че по делото не е установен началният момент, от който е започнала да тече твърдяната от ищеца придобивна давност. Счита, че по отношение на имотите частна общинска собственост е въведен мораториум, който спира течението на давността и препятства завладяването на общинските имоти от други лица. Намира, че съдът неправилно е възприел постановките на Решение № 3/28.04.2020 г. по конст.дело № 5/2019 г. на Конституционния съд за приложими към процесния случай, тъй като посоченото решение касае обявяването за противоконституционен на закон с *еднократно* действие, а обявените за противоконституционни разпоредби на пар. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността и пар. 2 от ЗР на Закона за изменение на Закона за собствеността не попадат под тази дефиниция, тъй като имат трайно действие във времето. Отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с която предявеният установителен иск да бъде отхвърлен. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в производството Б. Г. А., чрез адв. А., с доводи за неоснователност на жалбата и становище за правилност и законосъобразност на постановеното първоинстанционно решение. Отправя се искане неговото потвърждаване и присъждане на сторените по делото разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт, както и възраженията на насрещните страни, **намира за установена по делото следната фактическа обстановка:**

Първоинстанционният съд е сезиран с положителен установителен иск от Б. А. срещу ответника Столична община за установяване правото на собственост на ищцовата страна по давност въз основа на владение, продължило от 16.04.1996 г. до датата на подаването на искова молба /04.06.2019 г./ върху недвижим имот с идентификатор 68134.619.1027, представляващ по предходен план-имот с пл.№ 1027, кв.8, парцел II-за ЖС, по плана на гр. София, местност "Левски - Зона В". В подадена уточнителна молба ищецът сочи, че е налице промяна в кадастралната карта, настъпила вследствие на актуване на имота от страна на Столична община, като уточнява, че насочва иска си по отношение на онази част от поземления имот, която е останала частна общинска собственост и към датата на подаването на уточнителната молба е с кадастрален идентификатор **68134.619.9094** и с площ 780,00 кв.м.

Ищецът твърди и се установява от приложения нотариален акт, че на 16.04.1996 г. закупил имот с пл.№ 1030, който е съседен на процесния. Соци, че от тогава до момента на подаване на исковата молба /04.06.2019г./ ползва и владее фактически и процесния имот, изградил е постройки в него, захранил го е с електричество, което заплаща. Уточнява, че процесния имот бил

закупен от баща му Г. А., без сделката да се оформя в нотариална форма, но цената била заплатена на продавача. Твърди, че баща му му предоставил този имот за негово лично ползване, като сочи, че от 1996 г. упражнява необезпокоявано владение върху имота и го ползва като свой. За посочения период никой не го е притеснявал във връзка с имота или постройките в него, нито е заявявал претенции спрямо имота.

Ответната страна Столична община оспорва изцяло предявения иск. Твърди, че вследствие на проведена отчуждителна процедура по реда на ЗТСУ имот с пл.№ 1027 е бил отчужден от неговите собственици за изграждане на училище със Заповед №РД-40-1300/24.10.1989 г. на Председателя на ИК на СГНС. Било определено обезщетение за всеки един от собствениците на имота въз основа на оценка на комисията по чл.265 ЗТСУ, като им било предоставено и жилище. Актът за отчуждаване бил връчен на лицата, като нямало данни същият да е бил обжалван, поради което имотът е станал държавна собственост. Съгласно §42 ЗОБС имотът е станал ex lege собственост на Столична община. Соци, че имотът с пл.№ 1027 бил преобразуван, като на негово място са създадени два нови имота: първият с идентификатор № 68134.619.9094 с площ 780,00 кв.м., за който бил изготвен Акт за частна общинска собственост., а вторият-с идентификатор № 68134.619.9034 с площ 82,00 кв.м., за който бил издаден Акт за публична общинска собственост г., като и двата акта са вписани в Службата по вписвания. Соци, че имот с идентификатор № 68134.619.9094 е частна общинска собственост и като такъв спрямо него не тече придобивна давност поради разпоредбата на §1 ДР на ЗС, поради което ищецът не може да го придобие по давност. Ответникът е предприемал действия като собственик на спорния имот: изменяни са регулационни планове, по негова инициатива са образувани нови имоти, съставени са актове за общинска собственост-с тези действия собственикът е прекъснал давността, която е текла в полза на други лица. Претендират се разноси по делото.

За установяване на горните твърдения пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства, гласни доказателства, като е изготвена и съдебнотехническа експертиза.

Установява се от приетата и неоспорена от страните техническа експертиза, че поземлен имот с бивш пл.№ 1027 първоначално е бил нанесен в КККР като един имот с идентификатор 68134.619.1027. По действащия регулационен план за района, северната част от имота попада в отреждане за улица "Ст. Доспевски", а преобладаващата му южна част - в УПИ II - от кв.22 - за жилищно строителство. Така имот с идентификатор 68134.619.1027 бива разделен на два имота - имот публична общинска собственост с идентификатор 68134.619.9034 с площ от 82 кв.м. /отреден за общинска второстепенна улица/ и процесният имот частна общинска собственост с идентификатор 68134.619.9094 - с площ от 780 кв.м., за който е съставен акт за частна общинска собственост и е отреден за жилищно строителство.

Вещото лице сочи, че с последваща промяна, актуална към датата на изготвянето на експертизата /октомври месец 2020 г./ процесният имот с идентификатор 68134.619.9094 е включен и попада изцяло в границите на

новосъздаден поземлен имот с идентификатор 68134.619.9236 с площ от 1357 кв.м.

Установява се от експертизата пълната идентичност на имот с пл.номер 1027 по предходния план, с имот с кадастрален идентификатор 68134.619.1027, от който е отделен като самостоятелен процесният имот с идентификатор **68134.619.9094**, който понастоящем попада изцяло в границите и представлява източната част на новосъздаден поземлен имот с идентификатор **68134.619.9236**, видно от приложеното към експертизата копие от кадастрална карта на л. 91 от първоинстанционното дело.

От представената по делото отчуждителна преписка се установява, че със Заповед № РД-40-1300/24.10.1989 на Столичен народен съвет, имот с пл.номер 1027 в кв. 8 по плана на гр. София, е отчужден в полза на държавата за мероприятие “училище” на основание чл. 95 и чл. 98, вр. с чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗТСУ. Определено е парично обезщетение, като на собствениците е предоставено 4-стайно жилище. Представени са връчени на собствениците на имота съобщения за извършеното отчуждаване, като няма данни да са подадени жалби.

За установяване на твърдяното от ищеца давностно владение върху процесния имот с идентификатор 68134.619.9094 пред първоинстанционния съд са събрани гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели.

В показанията си свидетелят К.Н.Д. сочи, че познава ищеца от 1996 година, като преди са били съседи в кв. “Левски -В”. Соци, че ищецът живее в къща с двор, където преди са гледани много животни, а свидетелят е живял в бл. 24. След това построили блок 44, който сега ги разделя. Разказва, че помни как през 1996 година ищецът го поканил, за да го почерпи, тъй като закупил съседното място, което преди това не било негово. Знае е, че за мястото платил пари на ръка, а за другия си имот имал нотариален акт. Соци, че имотът от 1996 година насам е ограден, има и постройки, с които предполага, че имотът е закупен.

Вторият свидетел - В.И.Г., сочи, че познава ищеца от 35-40 години, тъй като били съседи в къщите в кв. “Левски В”. Знае, че ищецът има два имота в района, даже през 1996 г. почерпил за придобиването на единия. Известно му е, че единият е купен с нотариален акт, а за другия е броил пари на ръка на продавача. Соци, че и двата имота са оградени и са в един общ двор, като са изградени постройки - къща, гаражи, бараки, а някога ищецът гледал и животни там. Разказва, че живее в района от раждането си, като към 1996 г. в имота имало изградени тухлени постройки - стопански и за животни, които сочи, че ищецът изградил.

По отношение на постройките, в приетата по делото експертиза, вещото лице /след оглед на място/ сочи, че всички са полуразрушени като от състоянието на строителството може да се прецени, че постройките в имота са на повече от 30 години. Представител на ищеца на място посочил, че постройките са заварени в имота, а не са строени лично от ищеца.

По делото не са ангажирани други относими към спора доказателства.

При така установената фактическа обстановка, Софийски градски съд, намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

От извършената служебна проверка, въззивният съд намира, че обжалваното съдебно решение е **валидно и допустимо**, като постановено от компетентен съд в предвидената от закона форма, в рамките на спора, с който е бил сезиран.

Изцяло несъстоятелни са оплакванията във въззивната жалба за порок на съдебното решение, свързан с липсата на конкретизация на спорния имот, евентуално - за непълнота на съдебния акт по смисъла на чл. 250 ГПК.

Видно от подадената уточнителна молба вх. № 5128380/30.07.2019 г., надлежно връчена на ответника по спора заедно с исковата молба, ищецът е уточнил, че е констатирал промяна в кадастралния план, поради което сочи като предмет на претенцията си именно имот с кадастрален № 68134.619.9094 - за който се е произнесъл и съдът в диспозитива на съдебния си акт.

С оглед на това, въззивният съд дължи произнасяне по конкретно наведените във въззивната жалба оплаквания за неправилност на съдебния акт.

В конкретния случай, между страните липсва спор относно правния извод на първоинстанционния съд, че към 1996 г. - годината, която ищецът сочи като начален момент на завладяване на имота, поземленият имот е бил частна общинска собственост.

Независимо от горното, настоящият съдебен състав следва да посочи, че намира горния извод за законосъобразен и правилен по следните съображения:

Съгласно § 7, ал. 1, т. 3 от ПЗР на Закона за трансформация на собствеността на държавата в общинска собственост, обн. ДВ бр. 49 от 30.05.1995 г., с влизане в сила на този закон /17.09.1991 г./ преминават в собственост на общините следните държавни имоти: незастроени парцели и имоти в селищните територии, предназначени за жилищно строителство, обществени, благоустройствени и комунални мероприятия, придобити чрез отчуждително производство, с изключение на подлежащите на връщане на предишните им собственици.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 4 от Закона за общинската собственост, в редакцията ѝ съобразно изменението, обнародвано в ДВ, бр. 96/05.11.1999 г., общинска собственост са парцелите и имотите, придобити чрез отчуждителни производства до 1 юни 1996 г., предназначени за жилищно строителство, обществени и благоустройствени мероприятия на общините - независимо дали са били застроени.

Видно от събраните по делото доказателства, имотът всякога е бил предназначен за жилищно строителство и благоустройствени мероприятия,

като е бил отчужден в полза на държавата през 1989 г., поради което, по силата на § 7, ал. 1, т. 3 от ПЗР на Закона за трансформация на собствеността на държавата в общинска собственост, е станал общинска собственост.

При така направените уточнения, въззивният съд дължи произнасяне по спорния между страните въпрос, а именно: *придобит ли е процесният недвижим имот - частна общинска собственост, от ищеца чрез упражняване на добросъвестно давностно владение.*

За да даде отговор на поставения въпрос, въззивният съд съобрази следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 86 ЗС, в редакцията ѝ, приета с ДВ. бр. 31/1990 г., на основание придобивна давност не може да се придобие правото на собственост на вещ, която е държавна или общинска собственост.

Изменението на чл. 86 ЗС с ДВ. бр.33/96 год. в сила от 31.05.1996 год. лимитира това ограничение само за придобиване на вещи и вещни права със статут на *публична* държавна или общинска собственост.

По аргумент на противното се налага извод, че считано от влизане в сила на посоченото изменение, отпада забраната за придобиване на основание упражняване на давностно владение по чл. 79, ал. 1 и 2 ЗС на вещи и/или вещни права за имоти със статут на частна общинска собственост - какъвто е и процесният имот.

Следователно, считано от 01.06.1996 г. е налице законова възможност имотът, предмет на настоящият спор, да бъде придобит по давност, при наличието на всички изискуеми от закона предпоставки.

В същото време, съдът съобрази, че съгласно разпоредбата на §1 от ЗД на ЗС /ДВ. бр. 46/2006 г./ давностният срок за придобиване на недвижими имоти - общинска собственост е нормативно спрян от 31.05.2006 г. първоначално за период от седем месеца, а впоследствие до 31.12.2014 г., удължен до 31.12.2017 г., а накрая - с §2 ЗИЗС (ДВ, бр.7/19.01.2018 г., в сила от 31.12.2017 г.) до 31.12.2022 г.

С решение № 3 от 24.02.2022 г. по к. д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на Република България (обн. ДВ, бр. 18/04.03.2022 г.) обаче са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46/2006 г., посл. доп., ДВ, бр. 18/2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.).

Съгласно първата разпоредба давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост спира да тече до 31.12.2022 г. (считано от 31.05.2006 г.), включително за придобиване на земеделски земи, които са собственост или върху които е възстановено правото на собственост по реда на ЗСПЗЗ на държавни или общински училища, или на други държавни и общински институции в системата на предучилищното и училищното образование.

С атакувания § 2 ЗР на ЗИЗС е придадено обратно действие на последното по време удължаване на срока на спиране на давността за

придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост, прието с § 1 ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.). Разпоредбата на § 1 ЗИЗС е обнародвана в ДВ, бр. 7 от 19.01.2018 г., но влизането ѝ в сила е от 31.12.2017 г. - § 2 ЗР на ЗИЗС, като по този начин с обратна сила е отнет вещноправният ефект на давностното владение, осъществявано в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г.

Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗД на ЗС, като противоречаща на чл. 17, ал. 1 и ал. 4 от Конституцията. Изрично е посочил, че с обявяването ѝ за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект, а съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ последиците от преустановяване на мораториума настъпват от момента на влизане на решението му в сила (три дни след обнародването му – чл. 151, ал. 2, изр. 2 КРБ).

Нормата на § 2 ЗР на ЗИЗС е обявена за противоконституционна, като противоречаща на чл. 4, ал. 1 и на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията, тъй като засяга вече придобити права – в случая правото на собственост, основаващо се на изтекла в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. придобивна давност. В решение № 3 от 28.04.2020 г. по к. д. № 5/2019 г. на КС на РБ е прието, че спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. С оглед на това настоящият съд, разглеждащ висящия пред него правен спор, не следва да приложи противоконституционната норма на § 2 ЗР на ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.).

Предвид задължителния за съдилищата характер на решенията на Конституционния съд /чл. 14, ал. 5 ЗКС/, от горното следва, че за периода 31.05.2006 г. – 30.12.2017 г. и 20.01.2018 г. – 07.03.2022 г. придобивната давност за имоти частна държавна или общинска собственост не е текла по силата на установения от законодателя мораториум; същата започва да тече с влизане в сила на решението на Конституционния съд на 08.03.2022 г. /дата, извън настоящия исков период/. За времето от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. обаче давностният срок следва да бъде зачетен от настоящия съд, поради което процесният имот частна общинска собственост, е могъл да бъде придобиван чрез упражнявано давностно владение.

Горните разяснения /дадени в **Решение № 50080 от 26.10.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1814/2021 г., II г. о., ГК**, и споделяни напълно от настоящият съдебен състав/ налагат извод, че при изчисление при релевирания от ищеца довод за придобивна давност на недвижимия имот - частна общинска собственост, срокът, които би дал основанийето - при наличие на останалите елементи от фактическия състав на чл. 79 ал.1 ЗС, да се придобие на правото на собственост по оригинален начин, следва да е **заклучен в периода 01.06.1996 г. - 31.05.2006 г. /първото му спиране/ и 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. /временното му възобновяване, заради обявяването на противоконституционност на § 2 ЗР на ЗИЗС обн., ДВ, бр. 7/2018 г./**

В конкретния случай, ищецът Б. А. се позовава на упражнявано от

него недобросъвестно давностно владение, продължило от 16.04.1996 г. /когато закупил съседното дворно място/ до датата на подаването на исковата молба - 04.06.2019 г., т.е. периодът обхваща възможния такъв, посочен по-горе.

С оглед на това, съдът следва да провери наличието на предвидените в чл. 79, ал. 1 ЗС предпоставки за придобиване на недвижим имот по давност.

Съгласно цитираната законова разпоредба, правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение, упражнявано в продължение на 10 години.

Разпоредбата на чл. 68 ЗС дефинира владението като упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя. От тази закона разпоредба се извежда дефиницията на владението като едновременно проявление на субективен и обективен елемент. Обективният елемент се изразява в упражняване на фактическата власт върху вещта и включва фактически действия, които недвусмислено манифестират власт върху имота по съдържание като на собственик / ПП-6-74/. Субективният елемент на владението – намерението за своене е трудно доказуемо, защото е психическо състояние, поради което законодателят установява законова оборима презумпция в чл. 69 ЗС. Предполага се, че владелецът държи вещта като своя, освен ако не се установи, че я дължи за друго. Намерението се изразява външно чрез различни действия, които фактически запълват съдържанието на правомощието на собственика, или на ограниченото вещно право, чието придобиване се цели.

В конкретния случай, от съвкупния анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира за безспорно доказано в производството, че ищецът упражнява трайна и необезпокоявана фактическа власт върху процесния недвижим имот с именно с намерение да го свои от датата на закупуването на съседното дворно място - 16.04.1996 г., когато сочи, че е заградил и ползва и процесния имот, до настоящия момент.

В този смисъл, несъстоятелни са оплакванията във въззивната жалба, че по делото не е доказан моментът на установяване на фактическата власт върху имота - възражение, което ищецът прави за пръв път пред въззивния съд. Съдът намира, че твърденият начален момент е доказан по делото от представения нотариален акт за придобиване на поземлен имот № 1030, както и от свидетелските показания, които безпротиворечиво сочат, че владението се осъществява именно от 1996 г. /като съдът намира, предвид изминалите близо 25 години, за житейски логично, обстоятелството, че свидетелите не могат да посочат конкретна дата на завладяване на процесния недвижим имот, а имат спомен само за конкретната годината/.

С оглед на това, предвид обстоятелството, че владението, упражнявано преди 01.06.1996 г. не е релевантно за давностния период, като начална дата при изчислението на 10-годишния период следва да се вземе именно 01.06.1996 г., от когато е отпаднала забраната за придобиване по давност на имоти - частна общинска собственост.

От тази дата, до 31.05.2006 г. са изтекли десет години без един ден,

който на свой ред е изтекъл след временното отпадане на мораториума от 31.12.2017 г. - 20.01.2018 г.

С оглед на това, претенцията на ищеца се явява основателна и предявеният установителен иск следва да бъде уважен - до какъвто извод /макар и по частично различни правни мотиви/ е достигнал и първоинстанционният съд.

Предвид изложеното и с оглед липсата на други оплаквания, касаещи фактическия състав на придобивната давност, въззивният съд намира, че подадената въззивна жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Поради достигането до идентични правни изводи с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. В диспозитива на съдебния акт следва да бъде извършена допълнителна конкретизация на спорния имот съобразно действащия кадастрален план, като се уточни, че спорният имот с кадастрален идентификатор № 68134.619.9094 понастоящем представлява източната реална част от имот с кадастрален идентификатор 68134.619.9236, в чиито граници попада изцяло.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора, право на разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, има само въззиваемата страна, като същата е претендирала сумата от 500 лева - адвокатско възнаграждение.

За преценка основателността на претенцията за разноски настоящият състав съобрази дадените разяснения в Тълкувателно решение № 6/2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които страната, която отправя искане за присъждане на разноски следва да докаже тяхното реално извършване.

В конкретния случай, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие, сключени между адвоката и въззиваемия /л. 21 - гърб/, размерът на договореното възнаграждение в определен на сумата от 500 лева. В графа “начин и срок за плащане” е посочено единствено “в брой”, без да уточнено към кой момент и дали е платено договореното възнаграждение. В договора няма посочване каква сума е платена реално /посочените полета от бланката са останали непопълнение/, няма уточнение и че договорът служи за разписка за получени суми.

С оглед на това, съдът намира, че въззиваемият не е доказал реалното извършване на разноски в производството, поради което такива не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Софийски градски съд, IV-Г въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20089906/08.05.2023 г. по гр.д. №

31501/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 161 с-в, с което е признато за установено между страните на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че ищецът Б. Г. А., ЕГН *****, е собственик на основание изтекла придобивна давност в резултат на упражнявано недобросъвестно владение в периода 01.06.1996 г. – 04.06.2019 г. на недвижим имот с архивен **кадастрален идентификатор 68134.619.9094** (предходен идентификатор 68134.619.1027) с площ 780,00 кв.м., по предходен план - имот с пл.№ 1027, кв.8, парцел II-за ЖС, по плана на гр. София, местност “Левски - Зона В”, а понастоящем **попадащ изцяло в границите и представляващ източна част от имот с кадастрален идентификатор № 68134.619.9236**, целият с площ от 1357 кв.м.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____